

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Reersløv, Lorentz Christian.; forfattet af L. C. Reersløv.

Titel | Title:

Det dobbelte Ansigt, eller kort Betragtning
over den forbigangne og tilkommende Tid : en
Prologus ved Theatrets Aabning 1767

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos ... Nicolaus Møller,
[1767]

Fysiske størrelse | Physical extent: [8], [1] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

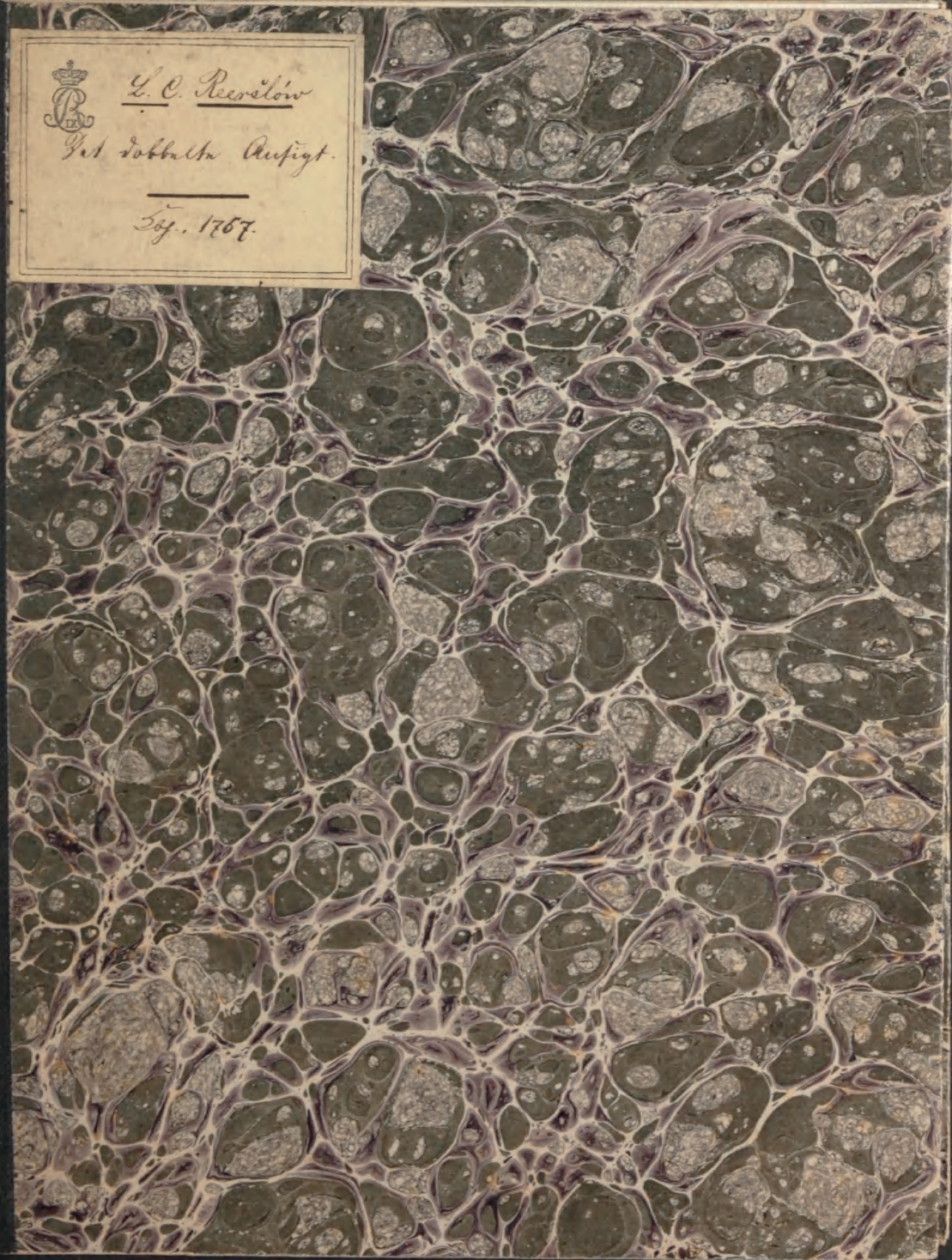

L. C. Reerslöw

Det Dobblade Aufsigt.

Fog. 1767.

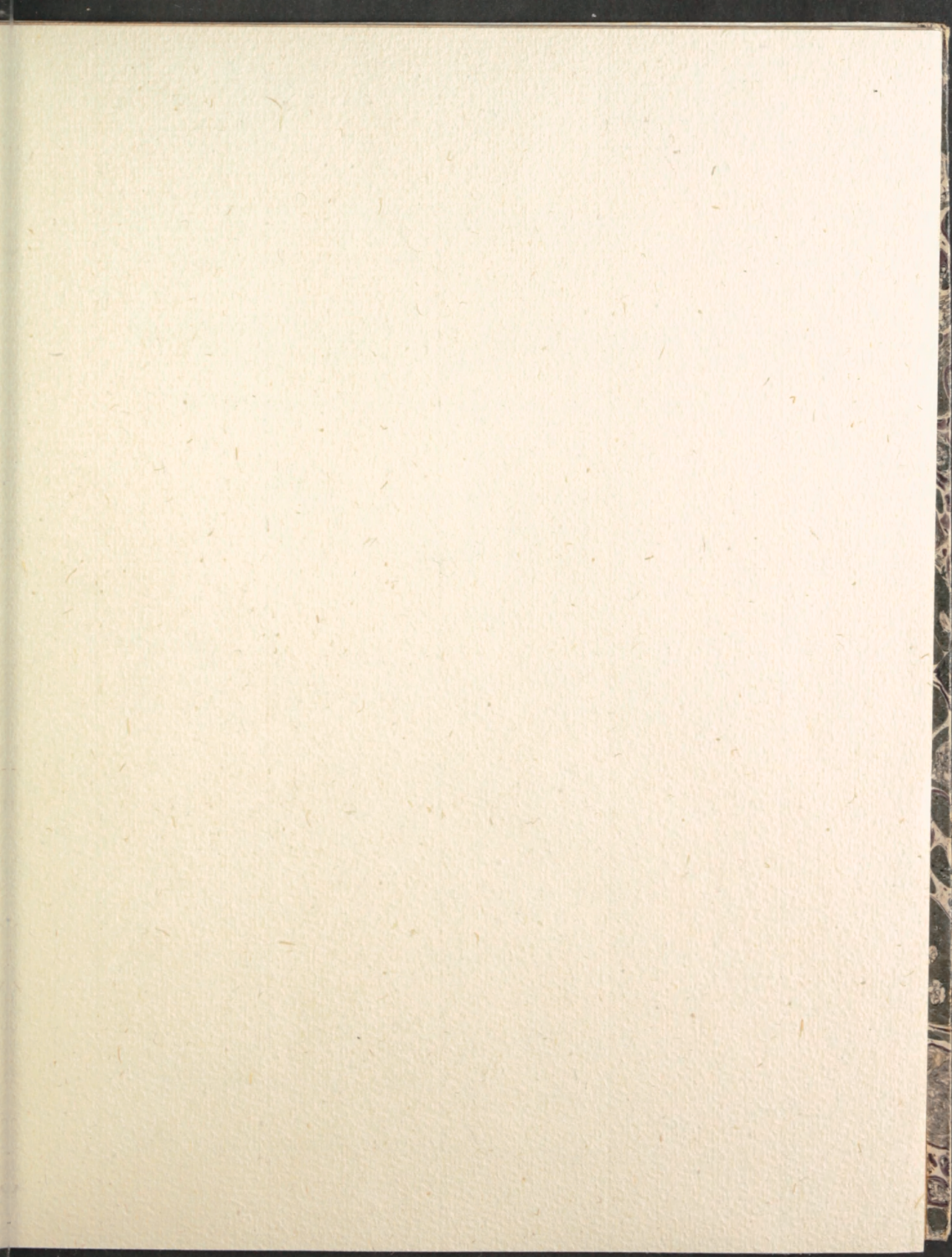
55,-195.-40

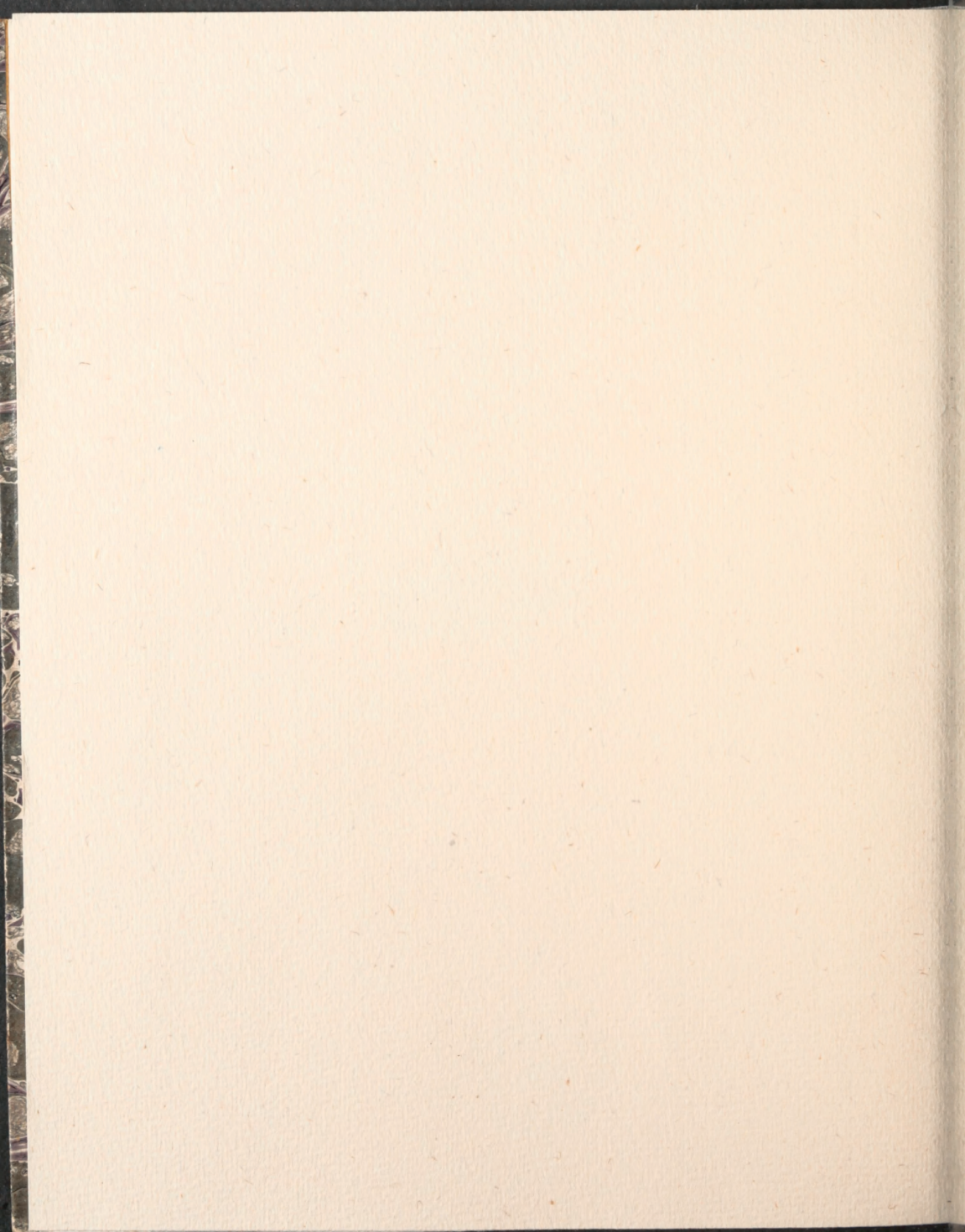
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020101750

Det dobbelte Ansigt,
eller
kort Betragtning
over den
forbigangne og tilkommende Tid.

En
Prologus
ved
Theatrets Aabning
I 7 6 7.

525 6
Forfattet
af
L. G. Reersløw.

Kjøbenhavn, trykt hos Hans Kongl. Majests. Hof-Bogtrykker
Nicolaus Møller.

Salende Personer.

Leonard.

Jeronimus.

Leander.

Leonore.

Magdelone.

Roland.

Henric.

Pernisse.

Leonard.

Din Janus Bifrons vil den ældre Fabel fige,

Af i Forsigtighed han havde ei sin Lige,

Af de fremfarne Ting ham udi Minde laae

Og de Tilkommende han ogsaa forud saae.

Fordi ham var forundt en saa særdeles Gave,

Seer man hans Billede et dobbelt Ansigt have,

Og Januarius af Janus Navnet bær;

Thi denne Maaned til hans Lov inviet er.

Mon vi ei kan heraf en Slags Anledning tage

Og nogle Tanker af det Navn og Tiden drage?

Vi skionne paa den Gunst os forhen er tilvendt;

Men den vi vente paa er endnu ubekiendt.

Det skarpe Syn vi af en Janus laane ville,

For al Bekymrings Frygt derved tilfreds at stille,

Os synes da at see saa klart som i et Speil,
At det vi haabe til skal ikke slaæ os Feil.
Det bliver først vor Pligt at giøre os Umage,
At vi Tilskuerne kan vinde og behage.
Et dobbelt Ansigt vel udfordres kan dertil,
Om man et Skuespil med Hæd opføre vil.

Jeronimus.

Træd frem du Hykler, som vi ofte forestille,
Med tvende Skikkelser du maa din Rolle spille,
Dit Hierte være ei din Tunges sande Tolk!
Omsavn og kys! Men brug, naar du seer Tid, din Dolk!
Din Udyd see du kan ret mesterlig forgylde;
Men alle Dydige beføre og beskylde.
Hvo veed om du ei kan derved dig spinge op
Og naae, skiont uforskyldt, til Lykkens steile Top?
Naar til begyndte Aar du nogen ønsker Lykke,
Da meen det ikke som du pleier dig udtrykke,
Vær over andres Vel i deres Dine glad,
Viis siden at en Skielm dig udi Nakken sab.

Leander.

Leander.

Lad en forelsket Nar og have Lov at tale,
Med dobbelt Ansigt bør jeg hans Person asmale:
Han taler om den Gunst han har hos Kionnet haft;
Men at en Myere har dobbelt Tynd og Kraft.
Hans Kierlighed kan ei paa et Sted altid blive,
Retskafne Elskere ham bør i Hast fordrive;
Men af det smukke Kion lad een kuns trine frem,
Hun forestiller det med bedre Tynd og Klem.

Leonore.

Et Fruentimmer, som vil alle Hjerter vinde,
Bed mangan Slags Gestalt maa Elskere forblinde.
Snart er hun from, snart vred, nu kan hun græde, lee
Dg i en Labyrinth indlede Elskere.
Nu seer hun hist nu her, nu vil hun een udvælge,
Nu ei for Verdens Guld sit Noe og Frihed sælge.
Hun maa til Skamme for Fornuft og Dyden staae;
Thi denne vinder det, som hin kan aldrig naae.

Magde-

Magdelone.

En gammel giste-syg og rynket Gribbenille
Er det ei latterligt, naar man seer hende spille?

Det gamle Ansigt ei opvækker Ildbrand,
Hun ei kan faae et nyt og altsaa ingen Mand.

Roland.

En gammel Gubbe seer og onsker Ar tilbage,
Hans Ansigt og Person vil ikke meer indtage,
Han ei paa Torvet kan et andet Ansigt faae,
Han pudre, sminke sig, det vil ei heste paa.

Henric.

Men Venner! hører mig! Er det tilladt at tale?
Hvor mangen et Gesigt har jeg ei at befale?

Nu et alvorligt — — — Nei jeg ingen Cato er,

Som Henric og Crispin jeg bedre mig adbær.

Snart har jeg mit Gesigt til een, snart anden Side — — —

Jeg troer Tilskuerne mig nogenslunde lide — — —

Hvorfor?

Hvorfor? — — Fordi jeg dem kan komme til at see — —

Nei! Thi de af mit Spøg kan og Moralen see.

Det er just Henrics Sag, saa Villen at forgylde,

Alt ærbar Lærdom ei skal kastes under Hylde.

Pernille.

Ja ja, Pernille gjør, min kære Henric sit;

Med al din Vittighed kom du ei ellers vidt.

Du min Behandighed det ofte maa tilskrive,

Alt Skalk Stregene tilgavns udforte blive,

Dertil eet Ansigt ei er saa tilstrækkelig,

Alt jeg for flere jo maa tit umage mig.

Ja jeg som oftest har et Die paa hver Finger,

See! det er Marsag, at det os saa vel gelinger.

Henric.

Mit Hierte haver du; Men har jeg dit i Magt?

Pernille.

Du mit igien, et Ord, saa got som ti, er sagt.

Leonard.

Leonard.

Men Tiden minder, at vi herpaa giøre Ende.

Vi underdanigst os til Kongens Throne vende

Med Tak foruden Takk! Saa rar en Stiftelse

Og dens Bedrøgtighed vi ved Hans Naade see.

Hav Tak Stormægtigste! At Du vil den beskytte,

Og sørge for Dit Folks Fornøielse og Nytte;

Men vor Fornøielse, som intet lignes ved:

Er Kongens Leve-Nar, Lyksalighed og Fred.

Gid Jami Tempel her maa stedse tilluft være!

Monarken mange Nar sin Konge • Krone bære!

Hans Konge-Arvehuus bestaaer, mens Verden staer!

Det begge Rigerne da aldrig ilde gaaer.

Belyndere, som os saa flittigen besøge,

De Deres Yndest og vi vores Flid forøge.

Vi veed De unde os de allerbeste Kaar.

Hav Tak Enhver især! Et glædeligt Nyt • Nar.

Wale! dem Dänen Land, Wale! Wale dem lieben Odensee!
Wale! dem ächt und falschen Freunden! Wale den bittern,
bittern Feinden!

Wale! dem Herrn Kollegen mein! Wale der würdigen
Gattin sein!

Nun können sie die Mühe sparen, zu warnen andre für Gefahren
Die meinen Händen sich vertraun und nicht auf ihn alleine bau'n!
Schön Dank Herr Stadts-Chirurgus habe (wir sprechen
uns jenseits dem Grabe)

Für alles Leid mir zugesügt, einst Gott auch deine Thaten wiegt.
Wale! dem Arzt beim Regimente, den ich vor kurzem erst
recht kannte;

Wale! auch den Gehülfsen sein, die mit ihm gleiches Sinnes sein,
Wale dem Herrn, der mich so plagte, für den ich Leib und
Leben wagte,

Mich aus dem Schoos des Glückes riß' um ihm zu dienen,
all's verließ.

Ob ich kan danken oder klagen? wird ihm sein eigen Herze sagen.
Der Schmeichler erndtete, mein Lohn war Undank, Spott,
Verachtung, Hohn.

Wale! so manchem alten Freunde, der ohne Ursach ward
zum Feinde.

Doch unter niedrig Denkenden, fand ich zuletzt den Niedrigsten:
Der mir noch meine letzten Tage alhier verbitterte, ich sage
Nichts mehr; als Gott der ist gerecht, Er lohnt auch dies
sen bösen Knecht.

Wale! allen Aristokraten, Juristen, Richtern und Praelaten:
Die mir so hold gewesen seyn, daß ich mich konte drüber freu'n.
Noch dank ich für die Günst die Letzte, die erst ins rechte
Licht mir setzte

Wie gut mans hier mit mir gemeint! Doch ich verzeihe
jeden Feind.

Die wenig Edlen, die im Stillen uns dienten mit der That,
als Willen

Den'n sagen wir von Herzen Dank. Wir denken ihrer
Lebenslang:

Gott segne sie auf unsre Bitte, den im Pallast und nie-
drer Hütte,

Er sei ihr Schild und grosser Lohn; wir sehn sie einst vor
Seinen Thron.

Nun gehen wir zu guten Seelen und können gnugsam da erzehlen
Wie wenig man dergleichen fand in diesem so berühmten Land.
Dort können wir Aristokraten, Praelaten, Richter u. nicht
mehr schaden,

Auch sind ich nicht Kollegen Neid: dort herrscht noch alte-
Redlichkeit.

Drum scheiden wir mit tausend Freunden nach vielen ausge-
standnen Leiden

Aus diesem Land, aus Odensee und sagen Freund und Feind Wale!

Men

Bi u

Hav

Dg f

Gid

Mon

Belgi

De 2

